

“मीठे बच्चे- सदगुरुको पहिलो श्रीमत हो देही-अभिमानि बन, देह-अभिमान छोडिदेऊ।”

प्रश्न:- यस समय तिमी बच्चाहरूले कुनै पनि इच्छा वा चाहना राख्न सक्दैनौ, किन?

उत्तर:- किनकि तिमीहरू सबै वानप्रस्थी हो। तिमीलाई थाहा छ- यी आँखाले जे जति देखिन्छ, त्यो विनाश हुनु छ। अब तिमीलाई केही पनि चाहिदैन, बिल्कुल भिखारी जस्तो बन्नु छ। यदि यस्तो कुनै महँगो चीज लगायौ भने खिच्छ, फेरि देह-अभिमानमा फँसिरहन्छौ। यसैमा मेहनत छ। जब मेहनत गरेर पूरा देही-अभिमानि बन्छौ, तब विश्वको बादशाही मिल्छ।

ओम् शान्ति। यो १५ मिनेट वा आधा घण्टा बच्चाहरू बसेका छन्, बाबाले पनि आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नको लागि १५ मिनेट बसाउनु हुन्छ। यो शिक्षा एकै पटक मिल्छ फेरि कहिल्यै मिल्छैन। सत्ययुगमा आत्म-अभिमानि भएर बस, यस्तो भनिदैन। यो एकै सदगुरुले भन्नुहुन्छ, उहाँलाई भनिन्छ एक सदगुरुले तार्नुहुन्छ, बाँकी सबैले डुबाउँछन्। यहाँ बाबा तिमीलाई देही-अभिमानि बनाउनु हुन्छ। स्वयं पनि देही हुनुहुन्छ नि। सम्झाउनको लागि भन्नुहुन्छ- म तिमीहरू सबै आत्माहरूका पिता हुँ, उहाँलाई त देही बनेर बाबालाई याद गर्नु छैन। याद पनि उनले नै गर्नेछन्, जो आदि सनातन देवी-देवता धर्म मान्नेहरू हुन्छन्। मान्नेहरू त धेरै हुन्छन् नि, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। यो कुरा धेरै बुझ्नु पर्ने र बुझाउनु पर्ने छ। परमपिता परमात्मा तिमीहरू सबैका पिता पनि हुनुहुन्छ र फेरि ज्ञानका सागर पनि हुनुहुन्छ। आत्मामा नै ज्ञान रहन्छ नि। तिम्रो आत्माले संस्कार लिएर जान्छ। बाबामा त पहिलादेखि नै संस्कार छ। उहाँ बाबा हुनुहुन्छ, यो त सबैले मान्छन्। फेरि अर्को विशेषता उहाँमा ओरिजिनल ज्ञान छ। बीजरूप हुनुहुन्छ। जसरी बाबाले तिमीलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ, तिमीले फेरि अरूलाई सम्झाउनु छ। बाबा मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ, फेरि उहाँ सत हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, ज्ञानसागर हुनुहुन्छ, उहाँलाई यस सारा वृक्षको ज्ञान छ। अरू कसैलाई पनि यस वृक्षको ज्ञान छँदै छैन। यसको बीज हुनुहुन्छ बाबा, जसलाई परमपिता परमात्मा भनिन्छ। जस्तै आफ्नो वृक्षको बीजलाई रचयिता भनिन्छ नि। त्यो मानौं पिता भयो, तर त्यो जड हो। यदि चैतन्य भएको भए उसलाई जानकारी रहन्थ्यो, मबाट वृक्ष सारा निस्कन्छ। तर त्यो जड हो, त्यसको बीज तल रोपिन्छ। यो त चैतन्य बीजरूप हो। यो बीज त माथि रहनुहुन्छ, तिमी पनि मास्टर बीजरूप बन्छौ। बाबासँग तिमीलाई ज्ञान मिल्छ। त्यो हो सबै भन्दा उच्च। पद पनि तिमीले उच्च प्राप्त गर्छौ। स्वर्गमा पनि उच्च पद चाहिन्छ नि। यो मनुष्यले बुझ्दैनन्। स्वर्गमा देवी-देवताहरूको राजधानी हुन्छ। राजधानीमा राजा, रानी, प्रजा, गरिब-धनवान आदि यी सबै कसरी बने होलान्। अहिले तिमीलाई थाहा छ- आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना कसरी भइरहेको छ, कसले गर्छ? भगवानले। बाबा फेरि भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! जे जस्तो हुन्छ, ड्रामा योजना अनुसार। सबै ड्रामाको वशमा छन्। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- म ड्रामाको वशमा छु। मलाई पनि पार्ट मिलेको छ। त्यही पार्ट बजाउँछु। उहाँ हुनुहुन्छ परमपिता। उहाँलाई सुप्रिम फादर भनिन्छ, अरू त सबैलाई भनिन्छ भाइ-भाइ। अरू कसैलाई फादर, टिचर, गुरु भनिदैन। उहाँ सबैका परमपिता पनि भनिन्छ, शिक्षक, सदगुरु पनि हुनुहुन्छ। यो कुरा भुल्नु हुँदैन। तर बच्चाहरूले भुल्छन् किनकि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार राजधानी स्थापना भइरहेको छ। हरेकले जस्तो पुरुषार्थ गर्छ, ऊ झट्ट स्थूलमा पनि थाहा हुन्छ- यसले बाबालाई याद गर्छ वा गर्दैन? देही-अभिमानि बनेको छ वा छैन, यो ज्ञानमा तीक्ष्ण छ, चलनबाट बुझिन्छ। बाबाले कसैलाई केही सीधा भन्नुहुन्न। निराश हुन्छन्। अफसोसमा पर्नेछन्, बाबाले यो किन भन्नुभयो, अरूले के भनलान्! बाबाले बताउन सक्नुहुन्छ, फलानो फलानोले कस्तो सेवा गर्छ। सारा आधार सेवामा छ। बाबाले पनि आएर सेवा गर्नुहुन्छ नि। बच्चाहरूले नै बाबालाई याद गर्नुपर्छ। यादको विषय नै मुश्किल छ। बाबाले योग र ज्ञान सिकाउनु हुन्छ। ज्ञान त धेरै सहज छ। बाँकी यादमा नै फेल हुन्छन्। देह-अभिमानमा आउँछन्। फेरि यो चाहियो, यो राम्रो चीज चाहियो, यस्तो यस्तो ख्याल आउँछ।

बाबा भन्नुहुन्छ- यहाँ त तिमी वनवासमा छौ नि। तिमीलाई त अब वानप्रस्थमा जानु छ। फेरि कुनै यस्तो चीज लगाउन सक्दैनौ। तिमी वनवासमा छौ नि। यदि यस्तो कुनै महँगो चीज भएमा खिच्छ। शरीरले पनि खिच्छ। घरी-घरी देह-अभिमानमा ल्याउँछ। यसमा छ मेहनत। मेहनत विना विश्वको बादशाही कहाँ मिल्न सक्छ? मेहनत

पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार कल्प-कल्प गर्दै आएका हौं, गर्दै रहन्छौं। रिजल्ट प्रत्यक्ष हुन्छ। स्कूलमा पनि नम्बरवार चढ्दै जान्छन्। शिक्षकले बुझ्छन्, फलानोले राम्रो मेहनत गरेको छ। यसलाई पढ्ने सोख्छ। फिलिङ्ग आउँछ। त्यसमा त एउटा कक्षाबाट अर्कोमा, फेरि अर्कोमा पुग्छन्। यहाँ त एकै पटक पढ्नु छ। पछि गएर जति तिमी नजिक आउँदै जान्छौ, त्यति सबै थाहा हुन्छ। यो धेरै मेहनत गर्नु छ। अवश्य उच्च पद पाउने छौ। यो त जानेका छौ, कोही राजा-रानी बन्छन्, कोही कै बन्छन्, कोही के बन्छन्। प्रजा पनि त धेरै बन्छन्। सारा कुरा चाल-चलनबाट थाहा हुन्छ। यो देह-अभिमानमा कति रहन्छ, यसको कति प्रेम छ बाबासँग। बाबासँग नै प्रेम हुनुपर्छ नि, भाइ-भाइसँग होइन। भाइहरूको स्नेहले केही पनि मिल्दैन। वर्सा सबैलाई एक बाबासँग मिल्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गरेमा तिम्रो पाप काटिन्छ। मूल कुरा नै यो हो। यादबाट तागत आउँछ। दिन-प्रतिदिन ब्याट्री भरिदै जान्छ किनकि ज्ञानको धारण हुँदै जान्छ नि। तीर लाग्दै जान्छ। दिन-प्रतिदिन तिम्रो उन्नति नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार भइरहन्छ। उहाँ एकै बाबा, टिचर, सद्गुरु हुनुहुन्छ, जसले देही-अभिमानि बन्ने शिक्षा दिनुहुन्छ, अरु कसैले दिन सक्दैन। अरु त सबै छन् देह-अभिमानि, आत्म-अभिमानिको ज्ञान कसैलाई पनि मिल्दैन। कोही मनुष्य पिता, शिक्षक, गुरु हुन सक्दैन। हरेक आ-आफ्नो पार्ट खेलिरहेका छन्। तिमी साक्षी भएर देख्छौ। सारा नाटक तिमीले साक्षी भएर देख्नुपर्छ। कर्म पनि गर्नु छ। बाबा रचयिता, निर्देशक, कलाकार हुनुहुन्छ। शिवबाबा आएर अभिनय गर्नुहुन्छ। सबैको पिता हुनुहुन्छ नि। बच्चा अथवा बच्चीहरू सबैलाई आएर वर्सा दिनुहुन्छ। एक बाबा हुनुहुन्छ, बाँकी सबै आत्माहरू हुन् भाइ-भाइ। वर्सा एक बाबासँग नै मिल्छ। यस दुनियाँको त कुनै चीज बुद्धिमा याद आउँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- जे जति देख्छौ, यी सबै विनाश हुन्छन्। अब त तिमीहरू घर जानु छ। उनीहरूले त ब्रह्मलाई याद गर्छन् अर्थात् घरलाई याद गर्छन्। सम्झन्छन्- ब्रह्ममा लीन हुन्छौं। यसलाई भनिन्छ अज्ञान। मानिसहरू मुक्ति-जीवनमुक्तिको लागि जे कुरा भन्छन् त्यो हो गलत, जे जस्तो युक्ति रच्छन्, सबै हुन् गलत। सही मार्ग त एकै बाबाले बताउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु, ड्रामा योजना अनुसार। कतिले भन्छन्- मेरो बुद्धिमा बस्दैन, बाबा मेरो मुख खोलेदिनुहोस्, कृपा गर्नुहोस्। बाबा भन्नुहुन्छ- यसमा बाबालाई त केही गर्नु पर्ने कुरै छैन। मुख्य कुरा हो, तिमीले निर्देशनमा चलनु छ। बाबाको नै सही निर्देशन मिल्छ। बाँकी सबै मानिसहरूका हुन गलत निर्देशन किनकि सबैमा ५ विकार छन् नि। तल झर्दा-झर्दा गलत बन्न पुग्छन्। के के ऋद्धि-सिद्धि आदि गरिरहन्छन्। यिनमा सुख छैन। तिमीलाई थाहा छ- यो सबै अल्पकालको सुख हो। त्यसलाई भनिन्छ काग विष्टा समान सुख। सिँढीको चित्रमा धेरै राम्रोसँग सम्झाउनु पर्छ। कल्प-वृक्षमा पनि सम्झाउनु छ। कुनै पनि धर्मकालाई तिमीले देखाउन सक्छौ, तपाईंहरूको धर्म स्थापना गर्नेवाला फलानो-फलानो समयमा आउनु हुन्छ, क्राइस्ट फलानो समयमा आउनु हुन्छ। जो अरु-अरु धर्महरूमा परिवर्तन भएका छन् उनलाई यही धर्म नै राम्रो लाग्छ, तुरुन्तै निकलेर आउँछन्। बाँकी कसैलाई राम्रो लाग्दैन भने उसले पुरुषार्थ नै कसरी गर्न सक्छ। मनुष्यले मनुष्यलाई फाँसीमा चढाउँछन्, तिमीलाई त एक बाबाकै यादमा रहनु छ, यो धेरै मीठो फाँसी हो। आत्माको बुद्धिको योग छ बाबातर्फ। आत्मालाई भनिन्छ- बाबालाई याद गर। यो यादको फाँसी हो। फादर त माथि रहनुहुन्छ नि। तिमीलाई थाहा छ- हामी आत्मा हौं, हामीले बाबालाई याद गर्नु छ। यो शरीर त यहाँ नै छोडिदिनु छ। तिमीलाई यो सारा ज्ञान छ। तिमी यहाँ बसेर के गर्छौ? वाणीदेखि पर जानको लागि पुरुषार्थ गर्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- सबैलाई मेरो पासमा आउनु पर्छ। त्यसैले कालहरूका काल हुनु भयो नि। त्यो कालले त एकलाई लिएर जान्छ, त्यो काल कुनै छँदै छैन, जसले लिएर जाओस्। यो त ड्रामामा सबै निश्चित छ। आत्मा आफैं समयमा जान्छ। बाबा त सबै आत्माहरूलाई लिएर जानुहुन्छ। त्यसैले अब तिमीहरू सबैको बुद्धियोग छ आफ्नो घर जानको लागि। शरीर छोड्नुलाई मर्नु भनिन्छ। शरीर समाप्त भयो, आत्मा गयो। बाबालाई पनि त्यसैले बोलाउँछन्, बाबा आएर हामीलाई यस सृष्टिदेखि लिएर जानुहोस्। यहाँ हामीलाई रहनु छैन। ड्रामा योजना अनुसार, अब फर्केर जानु छ। भन्छन्- बाबा यहाँ अपार दुःख छ। अब यहाँ रहनु छैन। यो धेरै फोहोरी दुनियाँ हो। मर्नु पनि अवश्य पर्छ। सबैको वानप्रस्थ अवस्था हो। अब वाणी भन्दा पर जानु छ। तिमीलाई कुनै कालले खाँदैन। तिमी खुशीसँग जान्छौ। शास्त्र आदि जे पनि छन् ती सबै भक्तिमार्गका हुन्, यो फेरि पनि हुन्छन्। ड्रामाको यो धेरै आश्चर्यजनक कुरा हो। यो टेप, यो घडी जे जति यस समय देख्छौ, ती सबै फेरि हुन्छन्। यसमा अलमलिने कुरै छैन। विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिनुको अर्थ नै हो हुबहु दोहोरिनु। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामी फेरि देवी-देवता बनिरहेका छौं। फेरि त्यही बन्छौं। यसमा अलिकति पनि फरक पर्न सक्दैन। यी सबै बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। तिमीलाई थाहा छ- उहाँ बेहदका पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक-सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। यस्तो कोही मनुष्य हुन सक्दैन। यिनलाई तिमी बाबा भन्छौ। बाबा प्रजापितालाई भन्छौ। यिनले पनि भन्छन्- मबाट तिमीलाई वर्सा मिल्दैन। बापू गान्धीजी पनि प्रजापिता

थिएनन् नि। बाबा भन्नुहुन्छ- यी कुरामा तिमी अलमलमा नपर। भन- हामी ब्रह्मालाई भगवान वा देवता आदि भन्दै भन्दैनौं। बाबाले बताउनु भएको छ- धेरै जन्मको अन्त्यमा, वानप्रस्थ अवस्थामा म यिनमा प्रवेश गर्छु, सारा विश्वलाई पावन बनाउनको लागि। वृक्षमा पनि देखाऊ। हेर, एकदम पछाडिमा खडा छन्। अब त सबै तमोप्रधान जीर्ण अवस्थामा छन् नि। यी पनि तमोप्रधानतामा खडा छन्, त्यही अनुहार छ। यिनमा बाबा प्रवेश गरेर यिनको नाम ब्रह्मा राख्नुहुन्छ। नत्र त तिमी बताउः ब्रह्मा नाम कहाँबाट आयो? यिनी हुन् पतित, उनीहरू हुन् पावन। उनै पावन देवता फेरि ८४ जन्म लिएर पतित मनष्य बन्छन्। यी मनष्यबाट देवता बन्नेवाला हुन्। मनष्यलाई देवता बनाउनु- यो बाबाको नै काम हो। यो सबै धेरै आश्चर्यजनक बुझ्नु पर्ने कुरा छन्। यिनी, त्यो बन्छन् सेकेण्डमा, फेरि उनी ८४ जन्म लिएर यो बन्छन्। यिनमा बाबा प्रवेश गरेर पढाउनु हुन्छ, तिमी पनि पढ्छौ। यिनको पनि घराना हुन्छ नि। लक्ष्मी-नारायण, राधे-कृष्णका मन्दिर पनि छन्। तर यी कसैलाई पनि थाहा छैन, राधे-कृष्ण पहिला राजकुमार-राजकुमारी हुन्छन्, जो फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। यी बेगर टु प्रिन्स बन्छन्। प्रिन्स सो बेगर बन्छन्। कति सहज कुरा छ। ८४ जन्मको कहानी यी दुवै चित्रमा छ। यिनी ती बन्छन्। युगल हुन्, त्यसैले ४ भुजा दिएका छन्। प्रवृत्ति मार्ग हो नि। एक सदगुरुले तिमीलाई पार लैजानुहुन्छ। बाबा कति राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ, फेरि दैवी गुण पनि हुनुपर्छ। स्त्रीको लागि पतिसँग वा पतिको लागि स्त्रीसँग सोधेमा झट्ट बताउने छन्- यिनमा यी कमी-कमजोरी छ। यस कुरामा यिनले हैरान गर्छन् या त भन्छन्- हामी दुवै ठीक चल्यौं। कसैले कसैलाई हैरान गर्दैनन्, दुवै एक-अर्काका सहयोगी साथी भएर चल्यौं। कोही एक-अर्कोलाई गिराउने कोसिस गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यसमा स्वभावलाई राम्रोसँग बदल्नु पर्ने हुन्छ। ती सबै हुन् आसुरी स्वभावका। देवताहरूको हुन्छ नै दैवी स्वभाव। यो सबै तिमीले जानेका छौ, असुरहरू र देवताहरूको युद्ध भएकै होइन। पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँको आपसमा मिलन कसरी हुन सक्छ! बाबा भन्नुहुन्छ- बितेका कुरा जुन भइसकेका छन्, त्यसलाई बसेर लेख्छन्, त्यसलाई कहानी भनिन्छ। पर्व आदि सबै यहीँका हुन्। द्वापरदेखि लिएर मनाउँछन्। सत्ययुगमा मनाउँदैनन्। यो सबै बुद्धिले बुझ्ने कुरा हुन्। देह-अभिमानको कारण बच्चाहरूले धेरै कुरा बिर्सिन्छन्। ज्ञान त सहज छ। ७ दिनमा सारा ज्ञान धारण हुन सक्छ। पहिला अटेन्शन हुनुपर्छ यादको यात्रामा। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यस बेहद नाटकमा कर्म गर्दै सारा नाटकलाई साक्षी भएर हेर्नु छ। यसमा अल्मलिनु छैन। यस दुनियाँको कुनै पनि चीज देखेर बुद्धिमा त्यसको याद नआओस्।

२) आफ्नो आसुरी स्वभावलाई बदलेर दैवी स्वभाव धारण गर्नु छ। एक-अर्काको सहयोगी भएर चल्यौं छ, कसैलाई पनि हैरान गर्नु छैन।

वरदान:- दिलमा एक दिलारामलाई राखेर एकसँग सर्व सम्बन्धको अनुभूति गर्ने सन्तुष्ट आत्मा भव ज्ञानलाई राख्ने स्थान दिमाग हो तर प्रियतमलाई राख्ने स्थान दिल हो। कुनै कुनै प्रियतमाहरूले दिमाग धेरै चलाउँछन् तर बापदादा सच्चा दिलवालाहरूसँग राजी हुनुहुन्छ। त्यसैले दिलको अनुभव दिललाई थाहा हुन्छ वा दिलारामलाई थाहा हुन्छ। जसले दिलबाट सेवा गर्छन् वा याद गर्छन् उनीहरूलाई मेहनत कम र सन्तुष्टता धेरै मिल्छ। दिलवाला सदा सन्तुष्टताको गीत गाउँछन्। उनीहरूलाई समय अनुसार एकसँग सर्व सम्बन्धको अनुभूति हुन्छ।

स्लोगन:- अमृतबेला स्वच्छ बुद्धि भएर बसेमा सेवाका नयाँ विधिहरू टच हुन्छ।